

Một bài thơ không tên

Nhà Thờ La Vang đổ nát (Quảng Trị)

- 1 Tôi Tổng thống giữa Giáo Đường đổ nát
- 2 Như người con tìm về mái nhà xưa
- 3 Khói lửa chiến chinh, tội ác chẳng chừa
- 4 Dù Thánh địa La Vang, đài Đức Mẹ
- 5 Ngự trên cao, Chúa cũng buồn lặng lẽ
- 6 Trời về chiều vắng vẻ, vạc kêu thương
- 7 Hồn anh linh dờ dật những đêm trường
- 8 Người chiến sĩ quên mình vì Tổ Quốc.
- 9 Máu của họ thấm sâu vào mạch đất
- 10 Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
- 11 Những người con của nòi giống Lạc Hồng
- 12 Đã hòa hợp vào linh hồn đất Việt.
- 13 Lời cầu nguyện cho những trang anh kiệt
- 14 Mãi nằm đây, trên đất Quảng Trị này
- 15 Và những người đang chiến đấu hăng say
- 16 Xin nhận lấy lời con đang cầu khẩn.
- 17 Đến với Chúa, tôi mang vòng tang trắng
- 18 Của trẻ thơ và góa phụ khóc chồng...
- 19 Cùng đồng bào chạy giặc khắp non sông
- 20 Nếu trừng phạt, Martino tôi xin gánh chịu.

P/s:

Bài thơ trên là của Martino Nguyễn văn Thiệu.

Một lần ra trận chiến trường Quảng Trị khốc liệt, Tổng Thống đã đến Nhà Thờ La Vang

Nói "*Khói lửa chiến chinh...*" là lời nói nước đôi. - Cả 2 bên Nam Bắc VN, đều lao vào vòng khói lửa chiến chinh, vậy ai gây ra "*tội ác chẳng chừa*"...?) Ông Thiệu, lời nói mạnh mẽ rõ rệt, không mập mờ như vậy

– **Câu 6 :** "*Trời về chiều vắng vẻ, vạc kêu thương*" Dù tấm hình (ai đó in kèm bài thơ) chỉ một mình ông, nhưng thật sự, ít nhất đang có cả một Trung Đoàn hộ vệ bao quanh ở ngoài, không có cảnh "*vắng vẻ ...*". Mà lạ! sao có con vạc nhằm đúng lúc đó tới kêu thương? - "*vắng vẻ vạc kêu thương*" là loại thơ kinh điển, sáo ngữ. Khó tin là câu thơ lạc đề đó của Ông Thiệu.

– **Câu 7 :** "*Hồn anh linh dờ dật những đêm trường*" dờ dật là không siêu thoát, lạc lõng đầu đó (như oan hồn, ma trôi; ma đói khát...) Ông Thiệu người Công Giáo, Công Giáo tin sau khi chết, hồn con người, kẻ dữ, người hiền, có nơi có chốn, chứ không dờ dật, dật dờ,

– **Câu 12:** "*Đã hòa hợp vào linh hồn đất Việt*" câu trên nói "*Hồn dờ dật...*" câu này lại nói

"*Đã hòa hợp vào linh hồn đất Việt*" , 2 câu trong cùng 1 bài, ý mâu thuẫn. Lại nữa ta thường nói "*Hồn Nước, Hồn Sông Núi, Hồn Tổ Quốc*", ít ai nói "*Linh Hồn Đất*"

- **3 câu 17; 18; 19:** - "*Đến với Chúa, tôi mang vòng tang trắng, - Cửa trẻ thơ và góa phụ khóc chồng, - Cùng đồng bào chạy giặc khắp non sông*", Ông Thiệu tự nhận, tới đây đại diện cho trẻ thơ, góa phụ và đồng bào chạy giặc, khi ấy ông bận quân phục, nhưng lời thơ bi thảm hóa, bóng bẩy là "*mang vòng tang trắng*", tất nhiên Chúa cũng hiểu. Song nói kiểu cải lương như vậy, rất xa vời cách nói ngay thẳng bộc trực của Ông Thiệu

– **Câu 20 :** "*Nếu trừng phạt, Martinô tôi xin gánh chịu*". Ông Thiệu đặt vấn đề với Chúa, là Nếu Chúa trừng phạt... Sao Chúa lại trừng phạt người vô tội: trẻ thơ góa phụ và người đang chạy giặc? - thật ngớ ngẩn! - Rồi xưng "tên Thánh" ra "*Martinô tôi (lại xưng tôi!) tôi xin gánh chịu*". Đó là kiểu võ ngực anh hùng rơm!, nhưng sai lạc với tín điều Công Giáo - (*tội ai nấy chịu*) .

Bài thơ mở đầu và kết: "*Tôi Tổng Thống...*" "*Martinô tôi...*" cái "**tôi**" dù là tổng thống, cũng chỉ là hạt bụi trong cõi đời và trước Đấng Tối Cao. Lẽ nào Ông Thiệu không hiểu biết? Lẽ nào ông cầu nguyện với Chúa lời lẽ như vậy!

